

BETH MORREY

Een tweede kans
voor Missy

Vertaald door Mechteld Jansen

UITGEVERIJ GLB

Colofon

Copyright © 2023 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440479

NUR 302

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Ambo | Anthos *uitgevers*, Amsterdam

© 2020 Hector Productions Ltd.

© 2021 Nederlandse vertaling Ambo | Anthos *uitgevers*, Amsterdam en Mechteld Jansen

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

*Elk hart zingt een lied, incompleet,
tot een ander hart terugfluistert.*

Toegeschreven aan Plato

I

**‘Werp altijd je hengel uit; in de vijver waar je
het minst verwacht...’**

Ovidius

Het was bitter koud op de dag van het elektrovisen. Zo koud dat ik bijna niet ging kijken. Die ochtend had ik in mijn bed vanaf de kleine uurtjes naar de muur liggen staren en me ouder en apathischer gevoeld dan ooit. Waarom ik dan toch overeind was gekomen en mijn rimpelige voeten in mijn nieuwe scheerwollen pantoffels had gestoken? Uit een vage nieuwsgierigheid misschien – een mens moest dat laatste restje interesse toch vast zien te houden, voorkomen dat het je ontglipte.

Nog in mijn ochtendjas scharrelde ik wat in de keuken rond. Ik zette thee en bekeek mijn e-mails om te zien of Alistair er een had gestuurd. Ach, mijn zoon had het zonder twijfel druk met zijn veldwerk. Die pantoffels die hij me met Kerstmis had gegeven waren lekker warm in de ochtendkou. Er was wel een bericht van mijn dochter Melanie, maar dat ging alleen over een documentaire die ik misschien goed zou vinden. Ze verwarde mijn smaak vaak met die van haar vader. Ik at droge toast en piekerde over mijn laatste gesprek met haar. Heel even voelde ik schaamte kriebelen in mijn nek,

maar omdat het me makkelijker leek om dat gevoel te negeren, ging ik op internet de kranten lezen en zag dat David Bowie overleden was.

Op mijn leeftijd is overlijdensberichten lezen altijd een risico. Leeftijdsgenoten vallen een voor een weg; elk doodsbericht was een lege kamer in mijn revolver. Ik heb een tijdje geprobeerd mijn ogen ervoor te sluiten, alsof ik de dood op afstand kon houden door hem te negeren. Maar er bleven maar mensen doodgaan en er bleven maar andere mensen over schrijven, en een of ander koppig duiveltje dwong me om dat allemaal te blijven bijhouden. Bowies dood kwam harder aan dan de meeste andere sterfgevallen, al luisterde ik nooit echt naar zijn muziek. Ik herinnerde me dat hij de animatie in de film *The Snowman* aankondigde, maar toen we die tijdens Kerstmis met mijn kleinzoon keken, hadden ze het begin veranderd. In mijn enige herinnering aan Bowie had hij dus een sjaal in zijn handen en keek hij somber, en om een of andere reden was dat een verontrustend beeld. Het onopgemaakte bed lokte, maar toen klonk Leo's stem in mijn hoofd, zoals zo vaak: 'Kop op, mevrouw Carmichael! Moedig voorwaarts!'

Dus ging ik naar boven om mijn dikste panty en wollen rok aan te trekken, gruwend van de

afzichtelijke blauwe aderen op mijn benen, en daarna liep ik met gewrichten die even hard kraakten als de trap weer naar beneden om mijn jas aan te trekken. Tijdens het gevecht om de knopen dicht te krijgen ging ik even zitten om op adem te komen en dacht ik aan de aankondiging die ik de week daarvoor in het park had gezien.

Het zwarte gat na kerst was dit jaar bijzonder diep. De warme gloed van de feestmaand was abrupt geëindigd met het vertrek van Alistair en dus ook van Arthur, mijn gouden kleinkind, die al een beetje een Australisch accent begon te krijgen. En als ik in het park was, vond ik het nog altijd moeilijk om niet aan Leo te denken. Hij geloofde vurig in heilzame wandelingen; hij spotte graag met de zichzelf zo serieus nemende hardlopers en wees de fietsers goedmoedig op hun plek. Alle vertrouwde hoekjes in het park echoden verdriet, maar evengoed werd ik ernaartoe getrokken – het doelloos rondlopende grijze dametje dat er altijd was. Er was een bepaalde eik waar we altijd naartoe wandelden – Leo vond de knoestige, steeds bonkiger wordende oude stam mooi en zei dat het een *Quercus*-versie van hemzelf was. Die dag had ik daar uren kunnen staan dagdromen,

maar mijn aandacht werd getrokken door een kind dat precies zo klonk als mijn Arthur. Een jongetje van dezelfde leeftijd hing jengelend aan de arm van zijn moeder, die het bericht stond te lezen dat bij alle vijvers op de omheining was geprikt. Ik kwam dichterbij en deed alsof ik het ook las.

‘Mamaaaaaaa!’ Hij had rossig blond haar en koekkruimels in zijn mondhoeken die erom smeekten weggeveegd te worden. Kinderen zijn zo mooi, volmaakt en glanzend, als een kastanje die net uit zijn bolster komt. Wat is het toch jammer dat ze allemaal opgroeien tot verschrikkelijke volwassenen. Konden we die kinderlijke mentaliteit van duizelingwekkende mogelijkheden zien en alles met open vizier begroeten maar altijd houden.

‘Jezus, Otis, laat me nou even,’ zei de moeder met een sterk Iers accent en ze duwde hem van zich af. Ze had roodgeverfd haar en ik had al meteen een hekel aan haar. Ze wierp een zijdelingse blik op mij, het oude besje dat naar haar zoon loerde, en ik ging verder met het zogenaamd bestuderen van het bericht.

‘Wat denk je, Oot?’

Oot? Lieve hemel, de mensen van tegenwoordig.

‘Ze gaan de vissen elektrocuteren! Wil je dat zien?’

De parkbeheerders moesten de vissen van de ene naar de andere vijver overbrengen en ze daarom met stroomstoten verdoven. Elektrovisen. Ik had nog nooit van zoiets gehoord en het leek me niet bijzonder interessant, maar als ik ‘Oot’ weer zag zou de knoop die ik in mijn buik had sinds Ali en Arthur op het vliegtuig waren gestapt misschien een beetje losser worden. En uiteindelijk was het iets om te doen...

Sinds die middag een week geleden was ik wel tien keer van gedachten veranderd. Ik twijfelde of ik zou gaan of niet, zoals alleen dodelijk verveelde en onzekere mensen dat doen. Uiteindelijk besloot ik te gaan, zodat ik iets aan Alistair te melden zou hebben. Ik leidde tegenwoordig zo’n beperkt leven dat ik bang was dat hij me oppervlakkig zou vinden. Ik las de kranten (inclusief overlijdensberichten) alleen maar om te weten wat hij bedoelde als hij het over de blunder van een bepaalde politicus had, of vroeg welke nieuwe voorstellingen er in West End te zien waren. Ik had gemerkt dat Ali onder de indruk was toen hij hoorde dat ik naar de tentoonstelling van Turner was gegaan, en

dus was het de moeite waard geweest om drie keer op een andere bus over te stappen in de regen.

Karpers onder stroom gezet zien worden was niet bepaald een werelds en kosmopolitisch uitstapje, maar het was beter dan niets. Ik stond daar te wachten tot die vissen verdoofd zouden worden, in mijn beste winterjas, en stelde in mijn hoofd alvast de e-mail op die ik straks thuis zou sturen. Misschien zou ik de kleine Otis tegen het lijf lopen en eendjes met hem gaan voeren en met zijn moeder in de rij gaan staan voor een kop koffie en... Hier liep ik vast. Ik ging al bijna terug, maar mijn benen waren inmiddels stijf van de kou en het dichtstbijzijnde bankje stond bij de vijvers.

Er had zich een klein groepje kijkers verzameld. Iemand deelde croissantjes uit en toen ik er eentje aangeboden kreeg nam ik het aan, niet omdat ik honger had maar omdat ik blij was dat ik gezien werd. Ik bracht het naar mijn mond en dacht terug aan die keer met Leo in Parijs, toen we aan de oevers van de Seine *pain au chocolat* hadden gegeten. Daarna waren we naar een boekwinkeltje gegaan, waar hij een gammele trap op klom en verdween, terwijl ik op een sjofele bank een kat zat te aaien, brood-